

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

J. T.,

zastoupen advokátem JUDr. Radkem Bechyně,
se sídlem Legerova 148, Kolín,

proti
žalovanému

Ministerstvo dopravy,
se sídlem: nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2019, č. j.: X

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 25. 4. 2016, č.j.: X, kterým byly zamítnuty námitky žalobce proti provedenému záznamům bodů v registru řidičů.

II.
Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce předně namítá, že žalovaný ve svém rozhodnutí nerespektoval uvedené odvolací důvody a nezabýval se jednotlivými důkazními prostředky, které byly součástí spisového materiálu, či některé důkazy upřednostnil jednostranně v jeho neprospěch.
3. Přílohou doplněného odvolání totiž byla i rozhodnutí odvolacího správního orgánu, Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, vydaná ve věcech shodných, tedy ve věci odvolání proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče, ze kterého je zcela zřejmé, že je běžnou praxí odvolacího správního orgánu posuzovat i jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních) z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů, a to na základě na základě podaného odvolání, kdy odvolatel provedení takového posouzení požaduje a na možnou nezpůsobilost podkladů ve svém odvolání upozorňuje. Žalobce na základě zásady legitimního očekávání, dle které by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně a to i v případě krajských úřadů, kterých existuje na území České republiky pouze třináct. Pokud tedy jeden správní orgán rozhoduje výše popsaným způsobem a totožný správní orgán pouze v jiné místní působnosti rozhoduje zcela odlišně, je tím dotčena rovnost účastníků před zákonem. Odvolací správní orgán zcela ignoroval rozhodování jiných odvolacích správních orgánů ve věcech shodných a významně tak narušil právní jistotu účastníka řízení.
4. Žalobce dále ve svém odvolání napadl jednotlivé podklady jako nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. K tomu odvolací správní orgán uvedl, že tyto posuzovat nemůže, byť praxe popsána v bodě předcházejícím vypovídá o praxi jiné. Jediné důkazy, které odvolací orgán posuzuje, jsou oznámení od věcně příslušných oddělení policie, kterými je oznamována skutečnost, že žalobce měl spáchat přestupek, který s ním byl projednán, a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém řízení.
5. Dle žalobce však nemůže být takovéto oznámení dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, kterého se týká, tak aby mohla být vyloučena možná chyba lidského faktoru či možná zvláště orgánu veřejné moci. Samotné konstatování, že rozhodnutí vydávané v blokovém řízení a blokové řízení samotné jsou velmi specifickým druhem řízení, nemůže omluvit nedostatky, které takové rozhodnutí nese z pohledu zákonem kladených požadavků na takovýto druh rozhodnutí. Z přiložených rozhodnutí v blokových řízeních série HG/2014 číslo bloku G 1498901 a série GF/2013 číslo bloku F 0832677 vyplývá, že tato nesplňují dle rozsudku Nejvyššího správního soudu dostatečnou individualizaci skutku pro rozhodnutí a naproti tomu rozhodnutí v blokovém řízení série FC/2013 číslo bloku C1404971 je zřejmé, že byly dodrženy veškeré zákonem stanovené požadavky.
6. Z uvedených rozhodnutí je patrné, že i přes specifickou daného druhu řízení by z rozhodnutí měly být patrné údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku a době

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

spáchání, mělo by být zcela jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou povinnost stanovenou zákonem svým jednáním porušil. Argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí tak, jak uvádí odvolací správní orgán, je dle žalobce naprosto nesprávný. Není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce, a není možné po přestupci vyžadovat ani očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu. V takovém případě pozbývá smyslu existence jakýchkoli orgánů veřejné moci.

7. Pokud z rozhodnutí není patrné, jakého jednání se měl přestupce dopustit, kdy v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti, rozhodně přestupkové jednání nevyplývá z popisu "rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)". Dále v případě porušení povinnosti nedržet za jízdy v ruce či jinak manipulovat s telefonním přístrojem není rozhodně dostatečným popisem přestupku formát "telefonování za jízdy aj.". Údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně tak, aby rozhodnutí mohlo být vůbec přezkoumáno. Pokud jsou údaje uvedené v rozhodnutí nečitelné, není možné na základě takového rozhodnutí evidovat body v bodovém hodnocení řidiče, neboť z rozhodnutí nejsou zřejmé okolnosti daného přestupku.
8. Žalobce následně uvedl v žalobě u každého pokutového bloku specifikovaného datem vydání stejnou řadu výtek (v podstatě stejného znění) např. nedostatečné uvedení místa skutku, použití nesrozumitelných zkratk, nečitelnost jednotlivých údajů atd. Dle žalobce tak není bez důvodných pochybností patrné komu, zejména kdy a kde a potažmo za jaký přestupek byla uložena pokuta v blokovém řízení, když tento nedostatek nelze zhojit přípustností strohých a zkratkovitých formulací tak, jak zmiňuje Nejvyšší správní soud ČR v rozhodnutí č.j. 4 As 127/2014-39. Na základě výše uvedených skutečností a výtek, že každému konkrétnímu záznamu v bodovém hodnocení žalobce, se žalobce domáhá, aby se věcně a místně příslušný soud zabýval zejména otázkou, zda byla jednotlivá pravomocná rozhodnutí způsobilými podklady pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Toto by měl příslušný soud učinit zejména s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 4 As 127/2014-39.
9. Nelze tedy dospět k jinému závěru než, že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen, když absence konkretizace a individualizace je v předmětné věci dle názoru žalobce právě případ pokutových bloků ze dne 11. 3. 2014, 20. 6. 2013, 3. 2. 2013, 20. 4. 2012, 18. 12. 2011 a 2. 11. 2011.
10. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Žalovaný má to, že zhodnotil veškeré podklady obsažené ve spise v jejich vzájemné souvislosti a nikoliv pouze jednostranně v neprospěch žalobce. Obstarané podklady pro záznam bodů jsou dostatečné, přičemž žalobci se nepodařilo tyto podklady věrohodně zpochybnit. Žalovanému je z úřední činnosti známo, že podané odvolání obsahuje tzv. typizované námitky (jedná se o šablonu, která je univerzálně používána panem JUDr. Bechyně, dříve užívána AK Linhart), kdy jsou zpochybňovány formální náležitosti jednotlivých pokutových bloků či rozhodnutí. Dále uvedl, že obsah podané žaloby je téměř totožný s obsahem odvolání podaném v této věci, a že vznesené námitky již vypořádal v napadeném rozhodnutí ze dne 25. 2. 2019, přičemž sdělil žalobci důvody pro neobstarání pokutových bloků a zároveň odkázal na přílehlavou judikaturu Nejvyššího správního soudu, jež se zabývá shodnými námitkami zástupce

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

žalobce, přičemž tyto námitky byly shledány nedůvodnými, viz rozsudky NSS ze dne 6. 7. 2018, č.j. 10 As 141/2018-40, či ze dne 3. 1. 2019, č.j. 8 As 77/2018-47. Žalovaný v dalším odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

III.

Posouzení žaloby

11. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl městský soud bez nařízení jednání, neboť žalovaný ani žalobce se k možnosti takového postupu ve lhůtě stanovené soudem nevyjádřili a má se tedy za to, že s takovým postupem souhlasí.
12. Žaloba není důvodná.
13. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 13. 3. 2014 bylo odborem dopravněsprávních činností vyhotoveno oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče a současně výzva k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Žalobce podal dne 7. 4. 2014 do tohoto oznámení námitky. V těchto námitkách bylo pouze uvedené, že námitky jsou vzneseny proti veškerým záznamům především proti tomu, jímž bylo dosaženo 12-ti bodů, s tím, že do 30 pracovních dnů, dodá kopie vypracovaných podnětů k přezkumnému řízení, popř. zkrácenému přezkumnému řízení, které již budou podány příslušným orgánům. Toto podání bylo doloženo plnou mocí ze dne 3. 4. 2014 pro AK Linhart o.s. s tím, že plná moc se uděluje na dobu 1 roku.
14. Správní orgán následně vyrozuměl žalobce o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu.
15. Žalobce na to reagoval žádostí ze dne 18. 4. 2016 o *přezkoumání způsobilosti podkladů pro záznam bodů ve světle přiložené judikatury a rozhodnutí krajských úřadů a orgánů prvního stupně* s tím, že současně podal žádost o přerušení řízení na dobu nutnou k posouzení žalobcem nastolených předběžných otázek.
16. Dne 25. 4. 2016 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí č. j.: X, kterým byly námitky žalobce zamítnuty jako neodůvodněné a provedený záznam 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče ke dni 15. 4. 2014 potvrzen.
17. V odvolání proti tomuto rozhodnutí žalobce namítal kromě jiného i nezpůsobilost jednotlivých podkladů pro vydání rozhodnutí k záznamu bodů s uvedením vad těchto podkladů. Žalobce sice označil datem jednotlivé pokutové bloky ze dne 11. 3. 2014, 20. 6. 2013, 3. 2. 2013, 20. 4. 2012, 18. 12. 2011, 2. 11. 2011, k těmto blokům však uvedl stejné výtky týkající se jak zjištění přestupce, doby a místa spáchání, právní kvalifikace, výše uložené sankce, tak i místa vydání rozhodnutí, oprávněné osoby i podpisu žalobce.
18. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že „...*správní orgán I. stupně je v předmětném řízení o námitkách oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam v registru řidičů, zda tento záznam byl proveden zcela v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení jednání obsaženému v příloze k zákonu č. 361/2000 Sb.*“
19. Dále doplnil, že „*správní orgán I. stupně v řízení o námitkách zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, neboť je na ně nutné nahlížet jako na správné*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

a zákonné do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zruší a odkázal přitom na konzistentní judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudky NSS ze dne 9. 6. 2016, č. j. 6 As 233/2015-58 a dne 26. 5. 2016, č. j. 5 As 168/2014-44)“.

20. Žalovaný ve svém rozhodnutí k této námitce uvedl: *„Správní orgán I. stupně nebyl povinen v tomto případě pokutové bloky ani obstarávat, neboť oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení jsou dostatečnými podklady. Odvolací správní orgán dále uvádí, že ne každé zpochybnění údajů v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení nutně vede k povinnosti správního orgánu vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené (srov. rozsudky NSS ze dne 24. 8. 2010 č. j. 5 As 39/2010-76 a ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011-74). Odvolatel pouze uvedl, že s danými záznamy nesouhlasí, avšak žádným způsobem nespecifikoval, z jakých důvodů, což nelze považovat za důvod pro obstarání pokutových bloků.“*
21. V první žalobní námitce žalobce obecně namítá, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nerespektoval uvedené odvolací důvody, aniž by žalobce uvedl, kterým odvolacím důvodem se žalovaný nezabýval. Takovou žalobní námitku nelze vypořádat, a proto není důvodná. Soud nicméně uvádí, že považuje rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně za srozumitelné a řádně odůvodněné způsobem, který reflektoval obecnou povahu podání žalobce ve správním řízení a rovněž jeho odvolání.
22. Ve druhé žalobní námitce žalobce uvádí, že se žalovaný nezabýval jednotlivými důkazními prostředky, resp., že žalovaný ignoroval předložené důkazní prostředky, a to rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, jakož i další rozhodnutí tohoto správního orgánu. Námitka je rovněž nedůvodná. Předně je nutné uvést, že žalobce nenavrhoval těmito listinami doplnit dokazování to znamená, že neuvedl, jaké skutkové okolnosti by měly tyto listiny prokázat, pouze poukázal na správní praxi, toho kterého správního orgánu. Soud má za to, že jiná praxe správního orgánu bez dalšího nemůže sama o sobě zdůvodnit závěr o nezákonnosti rozhodnutí žalovaného.
23. Námitkou žalobce, že by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně se již zabýval Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“), který ve svém rozsudku ze dne 6. 7. 2018, č.j. 10 As 141/2018-40, týkajícím se obdobné věci jiného žalobce zastupovaného stejným právním zástupcem, ve kterém uvedl: *„V této souvislosti NSS připomíná relativní vázanost správních orgánů dosavadní správní praxí (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, čj. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS). Stěžovatelem předložená čtyři rozhodnutí jiných správních orgánů neprokazují, že zde existuje správní praxe, jež by stěžovateli zakládala legitimní očekávání. Mohla nanejvýš prokazovat to, že v aplikaci rozhodných právních norem panuje mezi jednotlivými krajskými úřady (resp. správními orgány I. stupně) jistá nejednotnost, kterou je vhodné odstranit. K odstraňování nejednotnosti ve výkladu právních předpisů v oblasti správního práva je povolán především právě NSS (srov. shora citované judikáty vykládající smysl námitek proti provedeným záznamům bodů v evidenční kartě řidiče).“*
24. NSS ve shora uvedeném usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS (věc L'OREAL), totiž uznal vynutitelnou vázanost správního orgánu správní praxí, tato však musí spočívat v ustálené, jednotné a dlouhodobé činnosti (příp. i nečinnosti) orgánů veřejné správy, opakovaně potvrzující určitý výklad a použití právních předpisů, neboť taková praxe na straně adresátů veřejné správy zakládá legitimní očekávání, že v ní správní orgány budou pokračovat. V tomto případě se však jedná o případ, kdy jeden správní orgán v určitém správním řízení postupoval určitým

způsobem, který s ohledem na skutečnost, že bylo účastníkovi řízení vyhověno, již nebyl přezkoumáván žalovaným jako orgánem nadřízeným. Soud má proto za to, že tato skutečnost sama o sobě nemůže založit oprávnění účastníka žádat, aby jiný správní orgán postupoval stejně, shledá-li tento postup nesprávným a naopak zvolí jiný postup, který je v souladu s právními předpisy. Soud však souhlasí se žalobcem, že v tomto případě je namíste postup správních orgánů sjednotit a má rovněž za to, že se tak v průběhu času již stalo.

25. Soud neshledal důvodnou ani další námitku žalobce, že se žalovaný nezabýval argumentací přiložených rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a k jejich obsahu nepřihlížel. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí soud zjistil, že se žalovaný na straně 3 zabýval dopadem těchto rozhodnutí velmi podrobně, když konstatoval, že není vázán právním názorem jiných správních orgánů nesouvisejících s předmětným řízením, a že tato rozhodnutí neprokazují, že zde existuje správní praxe, která by odvolateli zakládala legitimní očekávání.
26. V dalších námitce žalobce uvádí, že oznámení věcně příslušných oddělení policie, kterými je oznamována skutečnost, že žalobce měl spáchat přestupek, který s ním byl projednán, a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém řízení, nejsou dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, kterého se týká tak, aby mohla být vyloučena možná chyba lidského faktoru či možná zvláště orgánu veřejné moci, s tím, že z pokutových bloků není bez důvodných pochybností patrné komu, zejména kdy a kde a potažmo za jaký přestupek byla uložena pokuta v blokovém řízení.
27. Dle ust. § 123f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. o silničním provozu, *nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.*
28. Odst. 2 stanoví, že *shledá-li obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky oprávněné, nejpozději do 10 pracovních dnů ode dne, kdy mu byly námitky doručeny, provede opravu záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů v registru řidičů a neprodleně písemně vyrozumí o provedené opravě záznamu řidiče.*
29. Dle odst. 3 tohoto ustanovení, *shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.*
30. Ze shora uvedených ustanovení vyplývá, že řidič má možnost napadnout každý pokutový blok v rámci řízení o provedení záznamu bodů v registru řidičů formou písemných námitek. Pokud tak neučiní, má se za to, že se záznamem souhlasí. Ostatně, jak konstatuje např. rozsudek NSS ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010-81, je rozhodnutí v blokovém řízení podle § 84 a násl. přestupkového zákona vydáno vystavením pokutového bloku (bloku na pokutu na místě nezaplacenou) a jeho podpisem souhlasí obviněný z přestupku se způsobem vyřízení přestupku.
31. Soud dále uvádí, že hodnocení dosaženého počtu bodů je primárně prováděno na základě oznámení o uložení pokuty (§ 123b odst. 2 zákona o silničním provozu). Vyžádat se další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, je třeba pouze za situace, kdy se vyskytnou pochybnosti o zaznamenaných údajích (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 5 As 39/2010-82). Tyto pochybnosti mohou vyvolat právě námitky účastníka řízení proti provedení záznamu.
32. Námitkami, ve kterých přestupce upozorňuje na formální nedostatky příkazových bloků, se mohou správní orgány zabývat pouze do té míry, v jaké mohou zpochybnit způsobilost

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

jednotlivých podkladů pro záznam. Namítaná pochybení však musí být natolik závažná, že oznámení či rozhodnutí podle § 123b zákona o silničním provozu nelze jako podklad pro zápis vůbec použít, např. z důvodu jeho nesrozumitelnosti či nicotnosti (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2011, č. j. 2 As 19/2011-87, nebo ze dne 26. 5. 2016, č. j. 7 As 63/2016-49). Zároveň však bylo judikováno, že na příkazový blok jakožto na rozhodnutí vydávané na místě v příkazním řízení nelze co do formálních náležitostí klást přehnané požadavky. V příkazním řízení na místě se o sankci rozhoduje bezprostředně poté, co je přestupek spolehlivě zjištěn. Ve věci neprobíhá standardní správní řízení ani dokazování. To je nahrazeno souhlasem pachatele se spácháním přestupku a jeho ochotou na místě (příp. i později) zaplatit vyměřenou pokutu. Rozhodnutí je v příkazním řízení nahrazeno příkazovým blokem, přičemž konkrétní údaje o přestupci a přestupkovém jednání jsou vepsány do příkazového bloku vydaného Ministerstvem financí přímo na místě. Při zohlednění specifík příkazního řízení je proto možné přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta uložena (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39). Podstatné je, aby konkrétní jednání přestupce bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Rovněž podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2017, č. j. 9 A 8/2013-58, nemusí nedostatky pokutového (příkazového) bloku spočívající v ne zcela úplných a přesných záznamech a údajích o dopravním přestupku řidiče (v dané věci se jednalo o chybné datum na pokutovém bloku) vždy zakládat nezpůsobilost pokutového (příkazového) bloku být podkladem pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče.

33. Soud má za to, že proto nelze akceptovat názor, že při přezkoumání důvodnosti námitek podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu, se přestupci opětovně otvírá prostor pro uplatnění jakýchkoliv i zcela obecných námitek nebo takových konkrétních námitek, které žalobce mohl uplatnit v průběhu řízení o přestupku, a to z důvodu presumpce správnosti aktů orgánu veřejné moci.
34. Jelikož žalobce ve svých námitkách neuplatnil žádné konkrétní důvody, které by mohly zpochybnit jednotlivé pokutové bloky a v návaznosti na ně vydaná oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení jako řádné podklady pro záznam bodů (nezpochybňoval konkrétní údaje na pokutových blocích, nepoukazoval na okolnosti jejich vydání, nezpochybňoval svoje podpisy na nich, a tedy ani právní moc rozhodnutí vydaných v blokovém řízení), žalobcem vznesené námitky nebyly způsobilé vzbudit důvodné pochybnosti o zaznamenaných údajích, nebyl rovněž důvod pokutové bloky v řízení o námitkách vyžadovat a v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí se těmito pokutovými bloky detailně zabývat.
35. Bylo na žalobci, aby v souladu se zásadou *vigilantibus iura* (práva náležejí bdělým) řádně uplatňoval svá práva v konkrétním řízení o konkrétním přestupku popř. následně v rámci námitek proti záznamům bodů. Výkon těchto práv však žalobce nemůže přenášet do soudního řízení o přezkumu rozhodnutí žalovaného, když v daném případě oznámení o spáchaných přestupcích neobsahovaly žádné indicie o vzniku důvodných pochybností týkajících se přestupků. Ve všech žalobcem uvedených případech byla v oznámeních o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení jednak osoba žalobce dostatečně identifikována, jednak konkrétní přestupková jednání žalobce popsána skutkově dostatečně určitě tak, že je nelze zaměnit s jiným jednáním (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39), přičemž z nich nevyplývá

důvodná pochybnost o skutkovém ději či o právní kvalifikaci, jak tvrdí žalobce. Správní orgán I. stupně proto nebyl povinen vyžádat si další podklady pro vydání rozhodnutí, tj. ani příslušné pokutové bloky. Je třeba rovněž vycházet z toho, že právě podpisem pokutového bloku žalobce vyjádřil svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku včetně jeho právní kvalifikace a s jeho projednáním v blokovém řízení, a tím jednoznačně potvrdil naplnění podmínek blokového řízení stanovených v § 84 zákona o přestupcích (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2010, čj. 8 As 68/2010-81).

36. K charakteru námitek žalobce uplatněným k jednotlivým pokutovým blokům až v jeho odvolání je třeba uvést, že žalobce uvedl zcela nekonkrétní námitky proti záznamům bodu. Žalobce sice odkazuje na jednotlivé pokutové bloky, nicméně již neuvádí, z jakých konkrétních skutkových či právních okolností dovozuje tvrzenou nezpůsobilost podkladů pro záznam do registru řidičů, resp. ke každému pokutovému bloku uvedl zcela stejné námitky, aniž by k nim uvedl skutkové okolnosti, které by je navzájem odlišily tak, aby je nebylo možné vzájemně zaměnit. Takové námitky nemohly založit důvodné pochybnosti o správnosti oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, a žalovaný tedy nebyl povinen pokutové bloky vyžadovat.
37. Nelze tak žalovanému vyčítat, pokud s ohledem na koncentraci námitkového řízení k těmto výtkám v závěru svého rozhodnutí nepřihlédl, jelikož přezkoumával pouze zákonnost rozhodnutí o námitkách, které s ohledem na jejich neodůvodněnost shledal správným. Obdobnou situací jiného žalobce zastoupeného stejným právním zástupcem, který uplatnil v odvolání stejné námitky se zabýval i recentní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2021, č.j. 6 As 174/2019 – 44, který v závěru uvedl:

„[15] Jak přitom nyní rozhodující senát uvedl již v usnesení č. j. 6 As 174/2019 - 25, kterým se v této věci obracel na rozšířený senát, námitky paušální, typizované, uplatňované šablonovitě ve všech případech bez ohledu na konkrétní skutkové okolnosti, lze hodnotit jako nevěrohodné a pro přijetí tohoto závěru ani není třeba, aby správní orgány musely vyžádat originály pokutových bloků. Rozšířený senát v usnesení č. j. 6 As 174/2019 - 35 konstatoval, že dosavadní judikatura tomuto výkladu nebrání.

[16] Nejvyšší správní soud proto na tomto právním názoru nadále setrvává a souhlasí se stěžovatelem, že žalobce v odvolání proti rozhodnutí magistrátu uplatnil paušální námitky, které stěžovatel mohl vypořádat, aniž by si k tomu musel vyžádat pokutové bloky. Žalobce zpochybnil prakticky všechny náležitosti pokutových bloků (vymezení osoby přestupce, popis skutku, právní kvalifikaci, výši uložené sankce, místo vydání rozhodnutí, údaje o oprávněné osobě, datum vyhotovení a převzetí žalobcem, podpis žalobce), a to ve vztahu k oběma pokutovým blokům zcela shodně. Za této situace lze bez dalšího vyhodnotit žalobcovy námitky jako paušální, typizované, a tudíž a priori nevěrohodné. Trvat za této situace na tom, aby správní orgány všechny bloky vyžádaly a zkontrolovaly, by z námitkového řízení učinilo řízení oficiální, jakým zjevně není.

[17] Městský soud tedy stěžovateli s ohledem na okolnosti tohoto případu neměl vytýkat nedostatečně zjištěný skutkový stav a neměl rušit jeho rozhodnutí a vracet mu věc k dalšímu řízení, aby si vyžádal pokutové bloky a řádně posoudil odvolání žalobce. Obecně formulované námitky žalobce nemohly založit důvodné pochybnosti o správnosti oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, a stěžovatel tedy nebyl povinen pokutové bloky vyžadovat.

38. Proto, co se týče požadavku žalobce, aby se soud zabýval zejména otázkou, zda byla jednotlivá pravomocná rozhodnutí způsobilými podklady pro záznam bodů v bodovém

hodnocení řidiče, soud uvádí, že v tomto soudním řízení je oprávněn přezkoumávat pouze správnost žalobou napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo. Žalovaný byl zase oprávněn přezkoumávat pouze správnost odvoláním napadeného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o žalobcem vznesených námitkách, a to pouze na základě jeho odvolacích námitek. Ze shora uvedeného plyne, že ani soud v tomto řízení nemá důvod přezkoumávat předmětné pokutové bloky, které žalobce i v žalobě napadl zcela neindividualizovanými výtkami, ve kterých žalobce neuvádí, z jakých konkrétních skutkových či právních okolností dovozuje tvrzenou nezpůsobilost podkladů pro záznam do bodového hodnocení řidiče. Stejně rozhodl městský soud ve věci jiného žalobce zastoupeného stejným právním zástupcem ve svém rozsudku ze dne 29. 10. 2020, č. j. 11 A 109/2019- 33, ve kterém se rovněž odmítl zabývat jednotlivými pokutovými bloky.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

39. Vzhledem k tomu, že městský soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
40. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. srpna 2021

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.